

De vogel in mijn haar

Ik weet nog precies wanneer hij in mijn haar is komen wonen: het was een jaar geleden. Papa kwam ons met de fiets halen van school.

Vlak bij huis voelde ik iets op mijn hoofd. Ik dacht eerst dat het een grote vogelkaka was, maar er lag een stukje eierschaal op de grond. En nog eentje.

Er drupte slijm op mijn neus en in mijn nek. Toen ik naar mijn haar greep, voelde ik nog meer slijm.

‘Eeeiii!’ riep Marie.

‘Bah, Sofie. Een ei in je haar! Hoe vies!’ deed Marthe er nog een schepje bovenop.

‘Kom hier, ik heb een schone zakdoek’, zei papa en hij maakte mijn hoofd weer schoon.

Ik wilde huilen, maar ik vond het ook wel een beetje grappig.

Ik trok mijn kap over mijn hoofd en we gingen naar binnen.

Ik vergat wat er gebeurd was.

Diezelfde avond voelde ik hem voor het eerst. Het leek wel alsof er iemand in mijn haar blies. Maar er was niemand.

Ik dacht eerst dat Marthe met haar vingers in mijn haar woelde. Of Marie, die zoals oom Karl een ei kapot wilde slaan op mijn hoofd. Zogezegd.

Zelfs ’s nachts, wanneer het heel stil was, voelde ik iets bewegen.

‘Misschien heb je wel vlooien’, zei Marthe.

Marie moest dan heel hard lachen.

‘Hahaha! Sofie heeft vlooien!’

‘Ik heb geen vlooien!’ brulde ik dan.

En toen moesten we allemaal krabben.

Als je aan vlooien denkt, moet je krabben. Gek hé...

Een dag later zag ik hem voor het eerst. Ik weet het nog precies. Ik stond mijn haar te kammen voor de spiegel.

Ik zag plots een vleugel uit mijn haar steken. En dan een kopje met een snavel.

Hij maakte geluid.

Eerst begreep ik het niet. Het klonk heel schel. Net alsof je twee

blokjes piepschuim over elkaar wrijft.

Piiiiiiiiieeeeepp! Piiiiieeep!

Maar toen ik goed luisterde, begreep ik wat hij zei.

‘Zeg, meisje. Wees eens een beetje voorzichtig met die kam! Je maakt mijn pluimen helemaal kapot. En je hebt mijn pootjes ook al pijn gedaan.’

Ik geloofde mijn oren niet.

Een vogel. In mijn haar.

Een vogel die kan praten. In mijn haar.

Ik dacht dat ik droomde.

Ik knipperde met mijn ogen, maar hij zat er nog steeds.

Hij was nu boven op mijn hoofd komen zitten en zijn pootjes kriebelden op mijn bolletje.

Ik vond het maar niks. Een vogel in je haar is eng.

Ik stapte onder de douche en draaide de kraan open. Kletsnat werd ik. En de vogel ook, maar hij ging niet vliegen. Hij verstopte zich nog dieper in mijn haar.

Ik probeerde hem te pakken om hem door het raam buiten te zetten, maar hij was slim en snel.

Ik liet hem zitten waar hij zat en ik begon met hem te praten.

‘Hoe lang woon jij al in mijn haar?’

‘Jouw haar? Dit is wel mijn huis, hoor!’

‘Jouw huis? Dit is mijn haar. Het is van mij!’

‘Dit is mijn huis. Mijn nestje. Van mij!’

‘Van mij!’

‘Van mij!’

Hij begon met zijn snavel op mijn hoofd te pikken. Ik probeerde hem te grijpen, maar hij dook snel weg. Ik voelde zijn pootjes op mijn rug. En dan in mijn nek.

‘Oké. Oké. Het is jouw huis en het is mijn haar. Ik wil geen ruzie maken met jou’, zei ik.

Heel stilletjes kroop de vogel weer naar boven.

Toen hij aan mijn oren was, stak hij zijn hoofdje naar buiten. Eerst zijn snavel en dan helemaal.

‘Ik zit hier goed en ik laat je met rust als jij mij met rust laat.’

‘Afgesproken’, zei ik. ‘Maar ik wil wel weten hoe je heet.’

‘Ik heet Vincent. En jij?’

‘Ik heet Sofie.’

Mijn beste vriend

Vincent werd mijn beste vriend.

Mijn zussen zijn soms ook wel lief. En papa, mama, tante Astrid, oom Karl... De hele familie eigenlijk.

Maar Vincent is de liefste van allemaal. Hij is zo slim en grappig.

Hij vertelde spannende verhalen. En hij krabde mijn rug op de plaatsen waar ik zelf niet bij kon.

Niemand wist dat Vincent in mijn haar woonde.

Eén keer was het geheim bijna verraden. Het was helemaal in het begin toen we elkaar nog maar pas kenden.

Ik lag op bed, op mijn rug, te praten met Vincent. Hij vertelde over Afrika. Dat hij elk jaar een paar maanden naar ginder vliegt om te overwinteren. Hier is het veel te koud voor Vincent.

‘Ik ben maar een kleine vogel’, zei hij.

‘Je kunt toch in mijn haar blijven wonen in de winter’, snikte ik.

Ik wilde niet dat Vincent naar Afrika vloog.

‘Dat kan niet, Sofie. Want dan kun jij geen muts opzetten. Dan krijg ik het benauwd. In Afrika schijnt de zon heel hard en kan ik me verwarmen.’

Ik vertelde hoe wij in de zomer altijd naar Italië gaan, waar mamy geboren is.

Mamy is de mama van papa. En papy de papa van papa.

In Italië is het leuk: we zwemmen er in de zee en we eten er pizza.

We plagen papa en oom Karl. We krijgen Rothko-boterhammen van tante Astrid. Dat zijn vierkante boterhammen die helemaal bedekt zijn met choco, tot aan de randjes.

Rothko was een schilder die met choco schilderde, zegt oom Karl.

Maar dat is een gekkie, want hij vertelt altijd gekke verhalen.

Vincent vond het allemaal heel grappig en begon te lachen. Hij lachte heel luid en heel hoog.

‘Hiiii, hiii, hiiii!’

Precies op dat moment kwamen Marthe en Marie in de slaapkamer.

Vincent kon zich nog net verstoppen in mijn haar.

‘Tegen wie lig jij daar te praten?’ vroeg Marthe.

‘Ja, ik hoorde iemand lachen’, zei Marie. Ze keek me heel streng aan.

Marie kan heel streng kijken. En héél hard lachen.

Ik werd vuurrood, maar ik bedacht net op tijd een smoes.

‘Ik was tegen mezelf aan het praten en ik probeerde mijn grappigste lach uit. Hiiiiii, hiiiiiii, hiiiiiii!’

Het klonk maar een heel klein beetje als de lach van Vincent, maar Marthe en Marie geloofden me. Gelukkig maar.

In mijn haar hoorde ik Vincent zuchten...

Vincent is erg handig. In de klas vloog hij soms naar voren – zonder dat de juf het merkte. Hij las de woorden in haar schrift en kroop dan terug in mijn haar. Dan fluisterde hij de woorden in mijn oor.

Ik had altijd goede cijfers op mijn toetsen.

Soms was Vincent een hele dag weg en kwam hij pas ’s avonds terug. Hij rook dan naar regen en hij liet boertjes in mijn haar.

‘Zeg, viezerik!’ zei ik dan. ‘Mijn haar is net gewassen.’

‘Sorry, Sofie. Ik heb te veel gegeten’, antwoordde hij.

‘Wat eet jij dan allemaal?’

‘Vliegen, muggen, vliegende mieren, bladluizen... Alles wat kruipt en vliegt.’

‘Bah! Ga je tanden poetsen, euh, ik bedoel je bek.’

‘Sorry, hoor. Mag ik een beetje drinken uit het glas water op je nachtkastje?’

‘Ja, maar niet slurpen. Marthe en Marie mogen niet wakker worden.’

Ik draaide me om en ging slapen.

Vincent krabde met zijn snavel in mijn haar. Niet te hard en niet te zacht. Zalig.

Ik sliep al snel als een roos.

De volgende nacht kwam hij weer aangevlogen. Hij had zijn buikje rond gegeten. Maar voor mij had hij een olijf bij zich. Een dikke groene, die lust ik het liefst.

Waar is Vincent?

Dat gebeurde allemaal voor onze vakantie naar Italië.
Voor we terug naar huis vlogen, gebeurde er iets heel ergs in de luchthaven. Plots voelde ik Vincent niet meer.
Ik stopte mijn vingers in mijn haar. Ik voelde onderaan de puntjes, halverwege mijn rug. Ik voelde achter mijn oren. Ik voelde in mijn nek en op mijn hoofd. Nergens kon ik hem vinden.
Ik wilde zachtjes dat Afrikaanse liedje fluiten dat Vincent me geleerd had. 'Fwiet! Fwiet! Fwiet! Fwiet! Fwiet! Fwiet!' Maar ik kon nog niet zo goed fluiten als hij.
Ik had geen keuze, ik moest iets doen.
'We moeten terug naar buiten!' riep ik.
Papa keek me aan: 'Wat is er Sofie? Ben je iets vergeten?'
'Heb je een spook gezien?' zei oom Karl. 'Of heb je in de spiegel gekeken?'
'Je haar is helemaal in de war', zei tante Astrid.
Marthe tikte met haar wijsvinger op haar voorhoofd. 'Sofie is gek geworden', giechelde ze.
'Is Sofie gek geworden, papa?' vroeg Marie.
Ik hoorde het allemaal niet. Ik werd gek van angst. Vincent was verdwenen. 'Waar is Vincent?!' wilde ik roepen, maar ik kon me inhouden. Ik kon hen ook niet vragen om me te helpen zoeken, want dan zou ik het geheim verraden. Misschien kon iemand in de luchthaven iets afroepen. 'De kleine Sofie is de vogel kwijt die in haar haar woont. Hij kan praten en hij heet Vincent.' Nee, dat kon natuurlijk niet.
Papa had er nu wel genoeg van. 'Sofie, stop nu met huilen of zeg wat er scheelt!'
Ik hield me flink. Ik kamde mijn haar met mijn vingers en stapte op het vliegtuig.
Onderweg zei ik geen woord. Ik kon de tranen tegenhouden. Ik moest zelfs geen drankje.
'Sofie is gek geworden,' zei Marie.
Toen we een uurtje onderweg waren, voelde ik iets kriebelen aan mijn linkeroor. Ik moest niet raden wat het was. Ik was zo gelukkig: Vincent was terug.

Ik vroeg aan papa of ik naar het toilet mocht.
In het kleine kamertje helemaal achteraan het vliegtuig draaide ik eerst de deur op slot en haalde dan Vincent uit mijn haar. Hij zat op mijn hand en hapte naar adem.
'Sofie, ik heb je toch teruggevonden! Jullie waren plots verdwenen. Ik zat bijna tussen de bagage, maar ik kon nog op tijd in het vliegtuig vliegen.'
'We moesten vertrekken. We gaan naar huis. Ik dacht dat je niet meewilde, toen je ineens verdwenen was.'
'Natuurlijk wel. Ik woon toch in je haar. Waarom zou ik in Italië willen blijven?'
'Dat weet ik niet. Omdat het thuis zo koud is?'
'Dat is een probleem voor de winter. Nu is het er nog lekker warm.'
'Maar waar heb je dan al die tijd gezeten? Wij waren al in de luchthaven en ik vond je nergens. Ik was heel verdrietig.'
'Ik had in de luchthaven een cafeetje gezien.'
'Ach, zo! Mijnheer gaat graag alleen naar een café. Pintjes drinken is niks voor vogels.'
'Ik heb helemaal geen pintjes gedronken. Er was iemand...'
'Iemand? Wie heb je dan gezien?'
'Dat is mijn geheim.'
'Geheim? Welk geheim?'
'Dat kan ik niet zeggen. Anders was het geen geheim.'
Ik werd nu heel boos op Vincent. Wij hebben samen één geheim. En nu heeft hij nog een ander geheim. Ik trok een pluim uit zijn vleugels.
Hij piepte heel luid. 'Iiiiiiiiiiiiiiiiiieeeeeee! Trek maar. Die pluimen groeien toch weer aan', siste hij. Daarna zweeg hij.
Er rammelde iemand aan de deur.
'Is alles oké daarbinnen?' vroeg de stewardess.
'Ja, mevrouw. Alles is goed', riep ik.
We gingen terug op onze plaats zitten. Vincent kroop weer in mijn haar en bewoog niet meer tot we thuis waren.

Fragment uit Karl van den Broeck & Fatinha Ramos, *De vogel in mijn haar*, Davidsfonds, 2018.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.